

Jesu Kristi uppenbarelse – Nummer två

Förbundsnamn

Jeff Pippenger

2023-08-10

Jag har infogat många saker i de föregående artiklarna i ett försök att redan från början lägga fram några grundläggande utgångspunkter. Jag skall nu försöka vara mer inriktad på det ämne som här behandlas. Tack för ert tålamod.

Alltsedan begynnelsen har Gud sökt att fördjupa vår förståelse av vem och vad han är. I detta verk har han använt flera metoder för att hjälpa människor att förstå det som har uppenbarats om honom, och en av dessa metoder är hans bruk av ”namn”, både de många namn som ges åt Gud i Skrifterna och även de namn som ges åt hans utvalda representanter. Han utväljer representanter för det onda och för det goda.

Han har också använt de frälsningshistoriska förändringarna hos sitt utvalda förbundsfolk för att steg för steg genom historien fördjupa förståelsen av sin karaktär. Därför talar också historien om de frälsningshistoriska förbundsförändringarna på olika sätt om förstoringen av sanningen om hans karaktär och natur.

Om vi närmar oss Uppenbarelskebokens första kapitel som en inledning och en nyckel till de följande kapitlen, finner vi vissa sanningar i inledningskapitlet som påverkar resten av boken. En av dessa sanningar rör vem Jesus Kristus är, och inte endast att Han är Alfa och Omega. Om en sanning framläggs i Uppenbarelskebokens första kapitel, är den med visshet en prövande närvarande sanning för den sista generationen, den sista generationen som är det ”utvalda släktet” som Petrus identifierar.

En av Kristi karaktärs egenskaper som vi har utforskat är att Kristus identifierar begynnelsen från änden. Den tid då Kristus bekräftade förbundet med många under en vecka representerar en förbundsmässig dispensationsförändring från det bokstavliga till det andliga Israel. De dispensationsförändringar som identifieras i Skriften, och som alla vittnar om den ökade kunskapen om Kristi karaktär och väsen, var Abram, Isak, Jakob, Josef, Mose, Kristus, William Miller och de etthundrafyrtiofyra tusen. Det finns en annan linje av dispensationsförändringar som är lagd ovanpå den linjen och som identifierar sju hushållningar i Guds församling, vilka representeras av de sju församlingarna i Uppenbarelskeboken två och tre, men dem ska vi ännu inte beröra. Det skedde en dispensationsförändring med Adam och Eva, representerad av tiden före deras fall och efter deras fall, och naturligtvis en förändring av hushållningarna från tiden före floden till tiden efter floden under Noas tid. Alla dessa linjer bidrar till det ljus vi har att göra med, men vi fokuserar nu på det utvalda folket.

När Kristus började sin tjänst vid förbundsveckans början blev han döpt.

Och Jesus steg, så snart han hade blivit döpt, genast upp ur vattnet; och se, himlarna öppnades för honom, och han såg Guds Ande sänka sig ner såsom en duva och komma över honom. Och se, en röst från himlen sade: Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag. Matteus 3:16, 17.

Guds allra första ord, när Jesus steg upp ur vattnet och därmed inledde förbundsveckan, var Faderns tillkännagivande att Jesus var Guds Son. Om vi förstår ”principen om första omnämmandet” är detta förhållande betydelsefullt. Om vi inte gör det, är det inte det i samma grad.

I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden. Och jorden var öde och tom, och mörker vilade över djupets yta. Och Guds Ande svävade över vattnens yta. 1 Moseboken 1:1, 2.

Liksom i Första Moseboken identifierar smörjelseceremonin tre personer i gudomen.

Sanningen att Jesus var Guds Son, Davids Son och Människosonen upprörde gång på gång de skriftlärdade och fariseerna under de följande tre och ett halvt åren. Jesus förändrades profetiskt från Jesus till Jesus Kristus vid sitt dop. När Jesus döptes blev Han ”Kristus”, vilket betyder ”den smorde” och är ordet ”Messias” på hebreiska. Och naturligtvis väntade hebréerna en Messias, och de visste att han skulle vara Davids Son. När Han blev ”smord” för att påbörja de mest heliga tre och ett halvt åren i jordens historia, såg Han den Helige Ande sänka sig ner och hörde sin Fader tala.

Det var en mycket djup smörjelseakt, vid vilken det budskap som förkunnades om Honom och Hans verk var att ”Han var Guds Son”. Än mer alarmerande för judarna var inte bara att Han var Guds Son, utan att Han, såsom Guds Son, gjorde anspråk på att faktiskt vara Gud. Judarna kunde inte finna sig i vad de uppfattade som ett så hädiskt anspråk! Dilemmat för judarna är Abrahams dilemma — ty Abraham var judarnas fader, förbundets fader och också symbolen för den tro som krävs för att hålla sig till förbundets villkor.

Abrahams förebild av den tro som är nödvändig för att inträda i ett förbundsförhållande med Gud kräver att din tro provas. Abrahams prövning, som skulle visa huruvida hans tro var verklig eller om hans förmåtenhet byggde på en föreställning, vilade på att det skulle bli uppenbart om han skulle följa Guds ord — även om det tycktes motsäga Guds tidigare ord. Abraham visste att människoffer var mord och att det representerade de avgudadyrkande sedvänjorna hos de avgudadyrkande folk bland vilka han då levde. De skriftlärdade och fariséerna visste från sin tidigaste förbundshistoria att Gud var en enda Gud, och de visste också att Jesus gjorde anspråk på att vara en andra Gud. De prövades genom sin slutliga prövning.

Hör, Israel: Herren, vår Gud, Herren är en. 5 Moseboken 6:4.

I den berättelse där Mose nedtecknade den föregående versen hade Gud redan sagt till Mose att han från den tidpunkten och framåt skulle vara känd som Jehova. Han skulle inte längre endast vara Herren Gud den Allsmäktige, utan från den tidpunkten och framåt skulle han vara känd som Jehova. Just i den berättelse där han ytterligare förstorar förståelsen av sin karaktär sådan den framställs genom hans namn, underrättar han också med all stränghet det forntida Israel om att Gud är en Gud. Vad skulle judarna på Kristi tid ha tänkt?

Senare i sin tjänst, när den nådde sin höjdpunkt i det triumfartade intåget i Jerusalem, är judarna återigen häpna över att Jesus tillåter barnen att sjunga hans lov.

Och folkskarorna, som gick före honom och som följde efter, ropade och sade: Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden. Matteus 21:9.

Den del av sången som drev fariséerna till vansinne var den som identifierade Jesus som Davids Son och också fastslog att Davids Son var Herrens namn. I början av hans tjänst, vid det triumfatoriska intåget och naturligtvis vid korset, innefattar kontroversen också upprördhet över Jesu namn.

Då sade judarnas överstepräster till Pilatus: Skriv inte: Judarnas konung, utan att han har sagt: Jag är judarnas konung. Johannes 19:21.

Naturligtvis skulle det i huvudsak ha varit korrekt av Pilatus att ändra skriften så att den löd: "Jag är, judarnas konung", ty "Jag Är" var det namn Jesus gång på gång gjorde anspråk på om sig själv. Att naturligtvis tillämpa den felaktiga logiken för att ändra Guds Ord, särskilt när det gäller berättelsen om korset, är något som människor aldrig skulle göra, eller hur? Jesus var "judarnas konung", men han var också "Jag är", så påståendet "Jag är, judarnas konung" är i en viss mening riktigt, men det är inte poängen.

Från början och genom hela mitten och ända till slutet av de tre och ett halvt åren var hans namn en stridsfråga. Det finns mycket som måste förstås om förbundsnamnens linje, men här vill jag visa att det vid det gamla Israels slut i den judiska kyrkan skedde en skakning som hade att göra med Kristi namn. Som Davids Son ägde han de kännetecken som berättigade honom att vara Messias; som Guds Son, (i betydelsen att han också är Gud) och som Människosonen ställde Jesus det utvalda folket inför en oerhörd prövning. Hur kunde denne man göra anspråk på att vara Gud och samtidigt Guds son, när Mose i början av deras förbundshistoria hade varit så tydlig med att Gud är en enda Gud?

Ändå var detta syftet med att Kristus vandrade bland människorna. Gud var i Honom och försonade människorna med sig själv, och Han gjorde det genom att låta människorna se Jesus, som klart och tydligt lärde att om ni har sett Honom, har ni sett Fadern. Denna historia representerar slutet för det bokstavliga Israel som Guds utvalda folk, och i början fanns en konflikt som tydligt kretsade kring vem och vad Gud är.

Och farao sade: Vem är Herren, att jag skulle lyda hans röst och släppa Israel? Jag känner inte Herren, och jag tänker inte heller släppa Israel. 2 Mos. 5:2.

Farao ger uttryck inte bara åt symbolen för den ateistiska trotsigheten mot kunskapen om Gud, utan också åt den egyptiska förståelsen av Abrahams Gud. Och gång på gång har Herren sagt att Hans underbara gärningar i Egypten skedde för att låta mänskligheten få veta vem Han är. Historien om det bokstavliga Israels begynnelse som Guds utvalda folk är en förebild för slutet.

I båda historiska förloppen finns en brist på förståelse av vem Gud är och vad Han är, något som hänger samman med Hans olika namn; men än viktigare för vår betraktelse är att Kristi historia vid

slutet av Israel som det utvalda folket visar att en huvudsaklig orsak till att judarna snavade i att ta emot sin Messias var att de visste att Guds ord i början av deras förbundshistoria fastslog att Han var en enda Gud. Vilket dilemma!

Och därefter vågade de inte alls ställa någon fråga till honom. Och han sade till dem: Hur kan de säga att Kristus är Davids son? Ty David själv säger i Psaltaren: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag gör dina fiender till din fotapall. David kallar honom alltså Herre; hur kan han då vara hans son? Lukas 20:40–44.

Detta är den sista fråge- och svarsperioden för judarna, ty efter denna växelverkan ”vågade de inte längre ställa honom någon fråga alls”. Han hade just besvarat den sista frågan i sin tjänst för det förlorade huset (och det finns alltid ett förlorat hus i den profetiska berättelsen), och därefter tar han upp ämnet om sitt namn såsom ”Davids son” och därmed såsom Messias. Under hela de tre och ett halvt åren omfattar striden hans olika namn, vilka representerar hans karaktär och natur. Hans namn berörs i början, vid hans dop, och sedan i hans sista växelverkan med det förlorade huset vid det triumferande intåget och vid korset, bland andra ställen i evangelierna.

”Fariséerna hade samlats tätt omkring Jesus medan Han besvarade den skriftlärdes fråga. Nu vände Han sig till dem och ställde en fråga: ’Vad tänker ni om Kristus? Vems son är Han?’ Denna fråga var avsedd att pröva deras tro beträffande Messias, för att visa huruvida de betraktade Honom enbart som en människa eller som Guds Son. Ett samfällt svar ljöd: ’Davids son.’ Detta var den titel som profetian hade gett Messias. När Jesus uppenbarade sin gudomlighet genom sina mäktiga underverk, när Han botade de sjuka och uppväckte de döda, hade folket frågat varandra: ’Är inte detta Davids son?’ Den syrofeniciska kvinnan, den blinde Bartimaios och många andra hade ropat till Honom om hjälp: ’Förbarma dig över mig, Herre, du Davids son.’ Matteus 15:22. När Han red in i Jerusalem hade Han hälsats med det glädjeropet: ’Hosianna Davids son! Välsignad är Han som kommer i Herrens namn.’ Matteus 21:9. Och de små barnen i templet hade den dagen upprepat denna glada hyllning. Men många som kallade Jesus Davids son erkände inte Hans gudomlighet. De förstod inte att Davids son också var Guds Son.

”Som svar på påståendet att Kristus var Davids son sade Jesus: ’Hur kan då David i Anden [inspirationens Ande från Gud] kalla Honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sätt Dig på Min högra sida, till dess Jag lägger Dina fiender under Dina fötter? Om nu David kallar Honom Herre, hur kan Han då vara hans son? Och ingen kunde svara Honom ett ord, inte heller vågade någon från den dagen längre ställa några frågor till Honom.’” The Desire of Ages, 609.

Hans smörjelse som Messias och hans sista samspel med dem som han kom för att frälsa gällde hans gudomlighet, symboliken i hans namn och naturligtvis lagen om första omnämmandet. Jesus avslutar sitt direkta verk för judarna genom att använda den bokstavlige Davids historia för att undervisa om den andlige David. Varför skulle David uttala sig om när Herren säger till Herren att sitta på tronen tillsammans med honom? Därför att kung David i början representerar den andlige kung David i slutet. Det enda sättet att rätt förstå Jesu sista uttalande till det förlorade huset var att kunna tillämpa lagen om första omnämmandet, vilket inte kan göras om man inte känner till den

lagen.

Hans slutliga uttalande till det förlorade huset krävde en förståelse av lagen om det första omnämmandet för att kunna förstås. Jesus använde David och Davids son för att framställa sanningen för det förlorade huset i sitt sista uttalande. De hade ju trots allt varit Davids hus. Jesus tog därför fadern (David) och vände det till (Davids Son), och han tog också sonen (av David) och vände honom till hans fader (David). Han vände fadern till barnet, så som Elias budskap är profeterat att göra i de ”sista dagarna”. Detta var hans sista budskap till det forntida bokstavliga Israel, och det var ett Eliasbudskap, ty det byggde på lagen om det första omnämmandet. Lagen om det första omnämmandet bekräftar därför också Jesu budskap som ett Eliasbudskap, grundat på själva lagen. Lagen om det första omnämmandet kräver att om Johannes Döparens Eliasbudskap var det första av det sista varningsbudskapet till Israels förlorade hus, då skulle också det slutliga budskap som gavs till dem vara Eliasbudskapet. Och så var det ...

Allt detta sagt vill jag nu härleda en poäng ur det hela som grundar sig på lagen om det första omnämmandet – Alfa och Omega. Det rådde en strid om förståelsen av vem och vad Gud är i början av det forntida Israel, vilket förebildade samma strid vid slutet av det forntida Israel. Vid slutet av det forntida Israel innefattade Kristi verk att undervisa Israels förlorade hus om vem och vad Gud är. I historien om slutet fanns ett motstånd mot Kristus som vilade på en ursprunglig sanning som hade fastställts i begynnelsen. Det moderna andliga Israel kommer att äga samma profetiska kännetecken i sin historia.

Vid adventismens begynnelse upplyser historikerna oss om att milleriterna huvudsakligen bestod av två kristna samfund: metodisterna och Christian Connection. Metodismens främsta trosuppfattningar byggde på att leva det rätta kristna livet. De hade ”metoden”. Christian Connections främsta trosuppfattning skulle kunna sammanfattas som ett motstånd mot den katolska treenighetsläran.

Så långt min forskning har nått höll i stort sett hela ledarskapet bland milleriterna fast vid den läran från Christian Connection. Det finns många grenar av Sjundedagsadventisternas reformrörelse (SDARM) som fortfarande håller fast vid och främjar den ursprungliga milleritiska förståelsen av ”anti-trinitarism”. Ett dilemma för dem som bevarar pionjärernas förståelse (och en aktuell källa till kontrovers) har varit och kommer alltid att vara hur man ska förhålla sig till de många och skiftande ställen där syster White direkt motsätter sig den läromässiga ståndpunkt som de håller fast vid och främjar.

”Jag har fått anvisning att säga: De uppfattningar som hyses av dem som söker avancerade vetenskapliga idéer är inte att lita på. Sådana framställningar som följande görs: 'Fadern är såsom det osynliga ljuset; Sonen är såsom ljuset förkroppsligat; Anden är det ljus som utgjuts vida omkring.' 'Fadern är lik daggen, osynlig ånga; Sonen är lik daggen samlad i skön gestalt; Anden är lik daggen fallen till livets säte.' En annan framställning: 'Fadern är lik den osynliga ångan; Sonen är lik det blyfärgade molnet; Anden är regn som fallit och verkar med vederkvickande kraft.'”

”Alla dessa spiritualistiska framställningar är helt enkelt intet. De är ofullkomliga, osanna. De försvagar och förminskar det Majestät med vilket ingen jordisk avbild kan jämföras. Gud kan inte jämföras med de ting som Hans händer har gjort. Dessa är blott jordiska ting, lidande under Guds förbannelse på grund av människans synder. Fadern kan inte beskrivas genom jordens ting. Fadern är hela Gudomens fullhet lekamligen och är osynlig för dödlig blick.

Sonen är hela Gudomens fullhet uppenbarad. Guds ord förklarar att Han är ”Hans väsens avbild i uttryckt gestalt”. ”Ty så älskade Gud världen, att Han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på Honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” Här visas Faderns personlighet.

”Hjälparen som Kristus lovade att sända efter det att han hade farit upp till himlen, är Anden i hela Gudomens fullhet, som uppenbarar den gudomliga nådens kraft för alla som tar emot och tror på Kristus som en personlig Frälsare. Det finns tre levande personer i den himmelska trion; i dessa tre stora makters namn — Fadern, Sonen och den helige Ande — döps de som tar emot Kristus genom en levande tro, och dessa makter skall samverka med himlens lydiga undersåtar i deras strävanden att leva det nya livet i Kristus.” Special Testimonies, Series B, nummer 7, 62, 63.

Passagen identifierar ”uppfattningar hos dem” som beskrev Fadern, Sonen och Anden med ”jordiska ting”. Sedan säger hon: ”Fadern kan inte beskrivas med jordiska ting.” Lägg märke till två punkter som hon framhåller, även om den ena kan låta som en motsägelse. Hon identifierar en falsk beskrivning av Gudomen som, om man så vill, anger tre gudar. Det är en falsk beskrivning av Gudomen, men hon gör ingen anmärkning om att den falska definitionen av Gudomen också är oriktig därför att den anger fel antal gudar i Gudomen.

Lägg också märke till att hon säger att det som hör jorden till inte kan användas för att beskriva Fadern. I just detta påstående använder hon själv det som hör jorden till. Det är människor som har barn och mödrar och fäder och mostrar och kusiner. Och Jesus säger oss att det inte längre ska vara något giftermål i himlen på den jord som gjorts ny, ty vi ska vara lika änglarna. Det finns inga manliga och kvinnliga änglar. De termer som människor använder för att definiera sina relationer till varandra har Gud använt för att undervisa oss om sin natur och sin karaktär, men även ”det som hör jorden till”, som inspirationen har använt för att undervisa människor om Guds karaktär och natur, är ofullkomligt.

Vi har blivit underrättade om att ”det finns tre levande personer i den himmelska trion” ... ”Fadern, Sonen och den Helige Ande.” Det är en styggelse att fästa jordiska spiritualistiska föreställningar vid dessa tre personer, men det är inte en styggelse att fästa ”namnet på dessa tre stora makter” vid den bibliska definitionen av Gudomen.

Profetissan säger att ”namnet” på de tre stora makter som utgör Gudomen är Fadern, Sonen och den Helige Ande. Liksom med varje biblisk sanning måste, när den förs samman rad på rad, det fullständiga vittnesbördet bestå av varje vägmärke som har uppenbarats. Profeternas vittnesbörd ska sammanföras. Daniel ger Kristus namnet Palmoni (bland andra namn, men detta är endast ett exempel). Johannes kallar Honom Alfa och Omega, och Mose kallar Honom Jehova. Enligt Ellen

White är Hans namn Fadern, Sonen och den Helige Ande.

”Satan är ... ständigt upptagen med att tränga in det falska — för att leda bort från sanningen. Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd verkningslöst. ”Där ingen uppenbarelse finns, där förvildas folket” (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att verka listigt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevas förtroende för det sanna vittnesbördet.

”Ett hat mot Vittnesbörden kommer att upptändas, ett hat som är sataniskt. Satans verksamhet kommer att syfta till att rubba församlingarnas tro på dem, av detta skäl: Satan kan inte ha så fri väg att införa sina bedrägerier och binda själar i sina villfarelser, om Guds Andes varningar och tillrättavisningar och råd blir hörsammade.” Selected Messages, bok 1, 48.

En kort sidobemärkning utifrån detta avsnitt. Johannes har blivit förvisad till Patmos för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. Det finns två målgrupper för den tredje ängelns budskap: de som står utanför adventismen och de som finns inom adventismen. Johannes representerar en adventist som inte bara blir förföljd av världen på grund av sin lydnad mot Bibeln, utan som också blir förföljd för sin lydnad mot Profetians Andes skrifter. Den förföljelse som riktas mot Profetians Ande kommer inifrån, inte utifrån.

I det forntida Israels begynnelse, efter fyra hundra år i Egypten, höll de som skulle vara det utvalda förbundsfolket inte längre sabbaten. De kände inte Kristi karaktär eller natur. De höll fast vid missuppfattningar om Gud som de hade tillägnat sig under fångenskapen. De tio plågorna, befrielsen genom Röda havet, mannat från himlen, helgedomen och allt dess lösöre, de heliga ceremonierna, förgården, det heliga och det allra heligaste, Guds lag, Klippan som följde dem, vattnet som kom ut ur Klippan som följde dem och till och med ormen på stängen var allt avsett att öka kunskapen om Gud hos hans utvalda folk. Det var en fortskridande undervisning. Denna fortskridande undervisning fortsatte tills de skriftlärdade ”icke vågade fråga honom mer”, och han identifierade därefter det allra sista ämne de skulle ha i en öppen diskussion med honom, och det hade att göra med Davids namn och vem och vad Kristus är.

I början av det moderna andliga Israel, efter 1260 år i det andliga Babylon, höll de som skulle vara det utvalda förbundsfolket inte längre sabbaten. De kände inte Kristi karaktär eller natur. De höll fast vid missuppfattningar om Gud som de hade tillägnat sig under fångenskapen. Adventismens historia, med alla dess vägmarkeringar, avfall, kompromisser och inre strider, nådde en punkt på 1880-talet då *The Desire of Ages* publicerades. I den boken, på sidan 671, är en förståelse av Gudomen innesluten som har utvecklats långt utöver den förståelse som kom från artonhundratalet.

Det forntida Israel hade vid sitt slut en strid som förorsakades av en begränsad förståelse av Gudomen, grundad på en uppfattning hämtad från deras tidiga historia. Jesu vittnesbörd säger att vare sig det är Fadern, Sonen eller den Helige Ande, så är de alla ”Gudomens hela fullhet lekamligen” (Kolosserbrevet 2:9). Bibelns vittnesbörd säger: ”Hör, Israel: Herren, vår Gud, Herren är en” (5 Moseboken 6:4).

Det moderna Israel omfattar en mångfald av uppfattningar om gudomen, och endast en är riktig. Vid slutet av det moderna Israel kommer Gud att fullborda verket med att uppenbara sin karaktär, i

den meningen att han gör detta medan nådatiden ännu dröjer kvar. Det är vad han gjorde för judarna, och han förändras aldrig. Det är säkert att vi kommer att fortsätta växa i vår förståelse av Guds natur och karaktär genom hela evigheten, men det har funnits en avsiktlig profetisk linje av sanningen som visar Guds ansträngningar att undervisa sitt folk om sig själv, och den historien är en del av den undervisning han nu söker meddela, och den information som återfinns i det profetiska ordet angående denna undervisningsprocess utpekar ett slut på diskussionen som motsvarar nådatidens avslutning.

”Kristus är Guds preexistente, självexisterande Son När Kristus talar om sin preexistens för han tanken tillbaka genom tidlösa evigheter. Han försäkrar oss om att det aldrig har funnits en tid då han inte var i nära gemenskap med den evige Guden. Han, till vars röst judarna då lyssnade, hade varit hos Gud såsom en som fostrats upp hos honom.” Signs of the Times, 29 augusti 1900.

”Han var jämlik med Gud, oändlig och allsmäktig.... Han är den evige, självexisterande Sonen.

”Medan Guds Ord talar om Kristi mänsklighet när Han var här på jorden, talar det också med bestämdhet om Hans preexistens. Ordet existerade som ett gudomligt väsen, ja, som Guds evige Son, i förening och enhet med sin Fader. Från evighet var Han förbundets Medlare, den i vilken alla jordens folk, både judar och hedningar, om de tog emot Honom, skulle bli välsignade. ’Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.’ Innan människor eller änglar blev skapade, var Ordet hos Gud och var Gud.” Review and Herald, 5 april 1906.

I det avsnittet citerar hon från Johannes allra första ord.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Det samma var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte något till av allt det som har blivit till. Johannes 1:1–3.

I begynnelsen fanns det åtminstone två Gudar, ty Johannes sade just: ”Ordet var Gud och var hos Gud.” I Första Mosebokens första vers översätts det hebreiska ordet ”Elohim” med Gud. Ofta står ”Elohim” i Guds ord i en grammatisk konstruktion som utmärker en enda Gud, men det är likväl plural. Johannes undanröjer möjligheten att ”Elohim” i versen skulle avse en enda Gud genom sitt andra vittnesbörd i ämnet. Hans vittnesmål fastslår åtminstone två Gudar.

Än mer bekymmersamt för antitrinitarier som bekänner sig upprätthålla Profetians Ande är att i begynnelsen ”svävade Guds Ande över vattnet”. Är den ”Ande” som svävade över vattnet Fadern eller Sonen, eller var det den tredje personen i den himmelska trion, sådan syster White benämner Honom? Johannes tre första verser i sitt evangelium följs av dessa ord.

I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte begripit det. Johannes 1:4, 5.

Hänvisningen till ljus och mörker står i fullständig överensstämmelse med inledningen av Första Moseboken, som säger.

Och Gud sade: ”Varde ljus”; och det blev ljus. Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. 1 Moseboken 1:3, 4.

Vi skall inom kort återvända till dessa två parallella avsnitt om det ljus som är ämnet i skapelseberättelsen och som följer efter introduktionen av Gudomen. I begynnelsen är den första sanning som behandlas Gudomens beskaffenhet eller natur. Men avsnittet upphör inte förrän i kapitel två, vers tre, där vi finner att de tre sista orden i skapelseberättelsen börjar med de tre hebreiska bokstäver som tillsammans bildar det ord som översätts med ”sanning”.

Berättelsen om skapelsens början introducerar Gudomen, framlägger därefter hans ords skapande kraft och avslutar sedan avsnittet med en gudomlig signatur som representerar sanningen, den tredje ängelns budskap och Guds namn såsom det representeras av Alfa och Omega.

Och på sjunde dagen fullbordade Gud sitt verk som han hade gjort; och han vilade på sjunde dagen från allt sitt verk som han hade gjort. Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, eftersom han på den hade vilat från allt sitt verk som Gud hade skapat och gjort. 1 Moseboken 2:2, 3.

Slutet av de första sanningarna som lärs ut i Guds Ord utgör höjdpunkten i avsnittet. Det avslutas med de tre orden ”Gud”, ”skapade” och ”gjorde”, och betonar därigenom inledningen av avsnittet, men lika viktigt också sjundedagssabbaten. Sabbaten är naturligtvis skapelsens symbol och tecknet mellan Gud och hans utvalda folk. ”Sanning” representeras i de tre bokstäver som inleder vart och ett av dessa tre sista skapelseord. Vittnesbördet betonar hur betydelsefull och viktig sabbatssanningen är, men lika djuptgående är att dessa tre bokstäver också representerar de tre stegen i den första, andra och tredje ängelns budskap. Så identifieras, i själva Bibelns allra första avsnitt, sabbaten som tecknet på Guds skapande makt också som prøvostenen vid tidens slut. Bibelns sista bok ger ett tredje vittne som följer Johannes vittnesbörd i hans evangelium.

Johannes till de sju församlingarna som är i Asien: Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju Andarna som står inför hans tron, och från Jesus Kristus, det trogna vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Honom som har älskat oss och tvagit oss från våra synder i sitt eget blod, och gjort oss till kungar och präster åt Gud och sin Fader, honom tillhör härligheten och väldet i evigheters evighet. Amen. Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom, också de som har genomborrat honom, och jordens alla släkter skall jämra sig för hans skull. Ja, amen. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige.

Jag, Johannes, som också är er broder och meddelaktig i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, var på den ö som kallas Patmos för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:4–11.

De tre första verserna i Uppenbarelsebokens första kapitel identifierar det sista varningsbudskapet och hur detta budskap förmedlas från Gud till mänskligheten. Det fastslås också att det är Jesu Kristi uppenbarelse, och därmed markeras en åtskillnad mellan Uppenbarelseboken och Daniels bok. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse.

”I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker. Här finns Danielsbokens fullbordan. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse. Den bok som var förseglad är inte Uppenbarelseboken, utan den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna. Ängeln befallde: ’Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla denna bok intill ändens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlagärningarna, 585.

I Uppenbarelseboken finns profetiska linjer som måste urskiljas och fogas samman, rad på rad. Alla dessa profetiska linjer mynnar ut i Uppenbarelseboken, men den bok som var förseglad var inte Uppenbarelseboken, och det var inte heller helt enkelt Daniels bok som var förseglad, utan det som var förseglat i Daniels bok var ”den del av Daniels profetia som hänför sig till de sista dagarna.”

De ”sista dagarna” kan förstås i en allmän bemärkelse, men att förstå dem som inspirerade ord, (vilket de är) kräver att vi också prövar om uttrycket ”sista dagar” har en profetisk symbolik knuten till sig. De ”sista dagarna” är en bestämd period i den profetiska historien, som har många stödjande belegg. Jag hoppas inom en nära framtid kunna framlägga den historien. Det är specifikt historien från 1798 fram till nådatidens avslutning. Ett sätt att känna igen detta är att det i den bokstavliga helgedomstjänsten fanns en dag på året som representerade domen, och det var Försoningsdagen. Den bokstavliga ceremonin var en förebild för det som syster White kallar den antitypiska Försoningsdagen. Den profetiska eller andliga Försoningsdagen representerar de ”sista dagarna” av nådatiden; den representerar perioden för den slutliga domen.

Den profetia i Daniel som var förseglad var tvåfaldig. Det fanns en profetia som rörde de yttersta dagarna, vilken milleriterna uppfattade och som tillkännagav domens början. Det avsnittet i Daniel framställs genom synen vid floden Ulai i kapitel åtta och nio. Den andra profetia som var förseglad i Daniel tillkännager domens avslutning och adventismens slut och Förenta staternas slut och världens slut. Den synen framställdes genom floden Hiddekel.

”Det ljus som Daniel mottog från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulai och Hiddekel, de stora floderna i Sinear, är nu i uppfyllelsens skede, och allt det som förutsagts skall snart gå i uppfyllelse.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ulaisynen öppnades år 1798 och berör Guds helgedom och hans folk. Hiddekel-synen öppnades år 1893 då, såsom beskrivs i Daniel elfte kapitel, vers fyrtio, de länder som representerar det forna Sovjetunionen sopades bort av påvedömet och Förenta staterna, och den berör fienderna till Guds folk. De två synerna fungerar på samma sätt som de sju församlingarna och de sju inseglen i Uppenbarelseboken. Den ena är församlingens inre historia och den andra är församlingens yttre historia, och de sträcker sig båda över hela tidsförloppet och är ”särskilt för” ”dessa sista dagar.”

Men fastän vi får veta att Uppenbarelsboken inte är den förseglade boken, får vi också veta att den är en förseglad bok.

”Uppenbarelsboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den återger underbara händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jords historia. Denna boks lärosatser är bestämda, inte mystiska och obegripliga. I den upptas samma profetiska linje som i Daniel. Vissa profetior har Gud upprepat och därigenom visat att de måste tillmätas betydelse. Herren upprepar inte sådant som saknar större vikt.” Manuscript Releases, volym 9, 8.

Uppenbarelsboken är öppnad, därför att profetiorna i Daniel är öppnade, och just de profetiska linjer som har öppnats i Daniel är samma linjer som återfinns i Uppenbarelsboken. Det som var förseglat i Uppenbarelsboken var en del av Uppenbarelsboken som särskilt har samband med Guds folk i ”de sista dagarna”. När syster White skrev detta uttalande var ”de sju tordönen” vid den tid då hon skrev det förseglade, och därför skrev hon att ”den är en förseglad bok”. Hon sade också att Daniels bok var ”boken som var förseglad”, i dåtid. För henne hade den blivit öppnad år 1798.

Det som förseglades angående de sju tordönen under hennes livstid var inte endast de framtida händelser som de sju tordönen representerar, utan framför allt att de ”sju tordönen” visar att adventismens begynnelse motsvarar adventismens slut. De ”sju tordönen” uppenbarar den viktigaste profetiska regeln som behövs för att förstå Jesu Kristi uppenbarelse, samtidigt som de också uppenbarar en egenskap i Guds väsen och karaktär, nämligen att han är början och slutet på allting. Profetian identifierar att det finns en avsiktlig utveckling av de sanningar som är förbundna med Guds väsen och karaktär.

Jesus, när han framställs som ”Lejonet av Juda stam”, symboliserar det verk han utför när han uppenbarar sanningen på ett gradvis tilltagande och systematiskt sätt genom historien. Han förseglar det profetiska ordet till den tidpunkt då det ska förstås. Han förseglar och öppnar sanningen i undervisningens syfte. Som Palmoni är Jesus den underbare Talräknaren, tidens Mästare som styr Hans-story. Som Alfa och Omega är han, bland annat, språkets Mästare. Som Lejonet av Juda stam är han den som bestämmer när sanningen uppenbaras för människorna.

I Uppenbarelsbokens första kapitel, efter de tre första verserna, framställs Gudomen som tre distinkta personer.

Johannes till de sju församlingarna som är i Asien: Nåd vare med er och frid,

från honom som är och som var och som skall komma;

och från de sju Andarna som är inför hans tron;

Och från Jesus Kristus, som är det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Uppenbarelsboken 1:4, 5.

Inledningen till Bibelns sista bok sänder tydligt en hälsning till Guds församling, i vilken Fadern, Anden och Sonen identifieras. Avslutningen på Guds Ord upprepar början och betonar därigenom

betydelsen av den rätta förståelsen av Gudomen. Detta görs för dem som skall vara filadelfier och utgöra de etthundafyrtiofyrtusen. De är det slutliga förbundsfolket, som har blivit förebildligt framställda genom hela förbundshistoriens linjer. Dessa vittnesbörd fastslår, bland andra sanningar, att Gud steg för steg har sökt att öka kunskapen om sin natur och sin karaktär genom hela den profetiska historien.

Den största symbolen i Bibeln för människans brist på kunskap om Gud var Farao, som representerade Egypten, en symbol för hela världen och därmed för hela mänskligheten. Detta vägmärke inleder processen i det bokstavliga Israels begynnelse, då Gud sökte göra sitt namn känt. Vid det bokstavliga Israels slut upprepades striden om Guds namn. Vid det bokstavliga Israels slut utmärkte Jesus sitt samspel med judarna genom att identifiera Davids historia och använda ”lagen om första omnämmandet” för att framställa det slutliga utsaget om judarnas laodiceiska blindhet. De kunde inte förstå vad han sade, ty de kände inte till regeln om Alfa och Omega, och inte heller kände de Alfa och Omega som stod framför dem.

Vid det andliga Israels begynnelse återkommer den strid, som förebildas i Moses historia. När adventismen har gått genom ”de sista dagarnas” historia, har många tillfällen givits att förstå mer av Alfa och Omega, alldeles såsom det var i fråga om det forntida Israel. Det kommer en punkt då inga fler frågor kommer att ställas vid adventismens slut, såsom det var i Kristi dagar.

När vi återvänder till avsnittet i Uppenbarelsebokens första kapitel ser vi att nåd och frid sänds från honom som är och som var och som kommer, och även från de sju Andarna och även från Jesus. Gudomen framställs såsom Jesus, de sju Andarna och honom som är och som var och som kommer, och detta låter oss förstå att det är Fadern som äger de kännetecken som framställs som han som är, var och kommer. Dessa kännetecken representerar Guds eviga natur. Han har alltid existerat, och i vers åtta och nio tillskrivs just denna egenskap tydligt Jesus.

Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige. Jag, Johannes, som också är er broder och meddelaktig i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, befann mig på den ö som kallas Patmos, för Guds ords och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste. Och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamon och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:8–11.

De som har en bibel där Jesu ord är tryckta med röd färg vet att det i verserna åtta och elva är Jesus som talar. I dessa verser visar Jesus att han äger samma eviga natur som Fadern, när han identifierar sig själv som ”Herren, som är och som var och som kommer”, och Jesus tillägger också att han är ”den Allsmäktige”.

Det allra första Jesus säger i början av Uppenbarelseboken, den bok som förklarar att den är Jesu Kristi uppenbarelse, är att han är Alfa och Omega, att även han är evig såsom Fadern är och att också han är Gud den Allsmäktige. Guds naturs egenskaper är de allra första orden i Uppenbarelseboken från Jesus. Dessa egenskaper är direkta stötestenar för adventister som

fortfarande försvarar den ursprungliga ståndpunkten om Gudomen. De tror att det fanns en tid då Fadern frambringade sin Son.

Slutet av Uppenbarelseboken överensstämmer med början av Uppenbarelseboken.

Den andra återkomsten följer på beskrivningen av Gudomen. I kapitel tjugotvå finner vi att slutet av boken överensstämmer med början av boken, och vers tolv motsvarar vers sju i kapitel ett genom att hänvisa till den andra återkomsten.

Och se, jag kommer snart, och min lön är med mig för att ge åt var och en efter hans gärning. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Saliga är de som håller hans bud, för att de må ha rätt till livets träd och få gå in genom portarna i staden. Men utanför är hundarna och trollkarlarna och de otuktiga och mördarna och avgudadyrkarna och var och en som älskar och gör lögn. Jag, Jesus, har sänt min ängel för att vittna för er om dessa ting i församlingarna. Jag är Davids rot och hans ättling, den klara morgonstjärnan. Och Anden och bruden säger: Kom! Och den som hör må säga: Kom! Och den som törstar må komma. Och den som vill må fritt ta livets vatten. Uppenbarelseboken 22:12–17.

Efter att ha hänvisat till den andra tillkommelsen identifierar Jesus, liksom i Uppenbarelseboken kapitel ett, sig själv som Alfa och Omega. Sedan tillägger han åtskillnaden mellan dem som skulle höra och dem som inte skulle höra vad Anden sade till församlingarna. Han hänvisar till den kommunikationsprocess som illustreras i verserna ett till tre i kapitel ett genom att ange att han sände Gabriel med budskapet till Johannes.

Därefter återvänder Han till det sista uttalande som Han gjorde till de skriftlärdade och fariséerna vid slutet av det forntida Israel. Han sammanbinder båda avslutningarna för det bokstavliga och det andliga Israel genom att i Uppenbarelseboken besvara för dem i ”de sista dagarna” det som judarna i sina ”sista dagar” inte kunde förstå. Han säger att Han är Davids rot (början) och avkomma (slut). Ämnet om David och hans Herre var det sista uttalande Jesus gjorde till de tvistande judarna, och det förebildar den slutliga förkunnelsen till dem i de sista dagarna som, enligt budskapet till den filadelfiska församlingen, säger sig vara judar men inte är det.

Se, jag skall låta dem komma från Satans synagoga, de som säger att de är judar men inte är det, utan ljuger; se, jag skall låta dem komma och falla ned för dina fötter och inse att jag har älskat dig. Eftersom du har bevarat mitt uthållighets ord, skall också jag bevara dig från prövningens stund, som skall komma över hela världen för att pröva dem som bor på jorden. Uppenbarelseboken 3:9, 10.

De som tillber vid de heligas fötter är laodiceiska adventister som har spytt ut ur Herrens mun.

”Du menar att de som tillber inför den heliges fötter (Uppenbarelseboken 3:9) till sist skall bli frälsta. Här måste jag vara av annan mening än du; ty Gud visade mig att denna klass var bekännande adventister, som hade fallit av, och som ’på nytt korsfäster Guds Son för sin egen del och utsätter honom för öppen skam’. Och i ’frestelsens stund’, som ännu skall komma, för att uppenbara vars och ens sanna karaktär, skall de få veta att de är för evigt förlorade; och överväldigade av andlig ångest skall de böja sig vid den heliges fötter.” Word to the Little

Flock, 12.

Enligt Bibeln och Profetians ande är de som tillber vid de heligas fötter medlemmar av Satans synagoga. De säger sig vara judar, men det är de inte. De rättfärdiga adventisterna tilltalas i församlingen i Filadelfia. De etthundrafyrtiofyra tusen är filadelfier, och de judar som säger sig vara det men inte är det — är laodiceer. Det finns två grupper av trogna människor i de ”sista dagarna”, de etthundrafyrtiofyra tusen och de som är martyrer. Det finns endast två av de sju församlingarna som saknar all kritik. Den ena är Filadelfia, som representerar dem som aldrig dör, och den andra är Smyrna, som representerar de trogna martyrerna. Martyrerna och de som inte dör, Smyrna och Filadelfia, är de enda av de sju församlingarna till vilka inget fördömande är knutet till det budskap de fick. Ändå hade båda församlingarna att göra med dem som gjorde anspråk på att vara judar men inte var det. Så är det, därför att de alla är medlemmar av samma församling i de ”sista dagarna”, ställda inför samma omständigheter, där den ena gruppen är bestämd att vittna med sitt blod, representerad av Mose på Förklaringsberget, och den andra gruppen representerad av Elia, som aldrig dog.

Och skriv till ängeln för församlingen i Smyrna: Så säger den förste och den siste, han som var död och har fått liv: Jag känner dina gärningar och din vedermöda och din fattigdom (men du är rik), och jag känner hädelsen från dem som säger att de är judar och inte är det, utan är Satans synagoga. Frukta inte för något av det som du skall få lida. Se, djävulen skall kasta några av er i fängelse, för att ni må sättas på prov, och ni skall få utstå vedermöda i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona. Uppenbarelseboken 2:8–10.

När Jesus beskriver de ödesdigra omständigheterna i församlingen i Smyrna, gör han endast en positiv anmärkning när han säger: ”men du är rik”, och ställer dem därigenom i kontrast till medlemmarna i Satans synagoga, som inte är rika. De i Uppenbarelseboken som är adventister och menar att de är rika, men inte är det, är de judar som säger att de är judar, men inte är det — ty de är laodiceiska sjundedagsadventister.

I inledningen av Uppenbarelseboken framställs Gudomen som tre personer, och i slutet av Uppenbarelseboken nämns Jesus och Anden uttryckligen, men inte Fadern. Det spelar emellertid ingen roll, eftersom principen om rad på rad, i förening med att det första belyser det sista, kräver att Fadern erkänns i Uppenbarelsebokens sista verser, ty Han har redan identifierats såsom närvarande där i de första verserna. Det är inte annorlunda än i Johannesevangeliets första kapitel, där Johannes inte uttryckligen identifierar Anden, men Anden förstås vara där, ty Anden var där redan första gången uttrycket ”i begynnelsen” skrevs. Johannes evangeliska vittnesbörd i det första kapitlet börjar med den identiska frasen ”i begynnelsen.”

”Begynnelsen” är en profetisk symbol och ska bedömas enligt profetiska regler, däribland rad på rad. Mose begynnelse är Johannesevangeliets begynnelse, är Uppenbarelsebokens begynnelse och är också Uppenbarelsebokens slut. I dessa fyra linjer identifieras samtliga tre personer i den himmelska trion två gånger, och i en linje (Johannesevangeliet) kan Anden saknas och i den fjärde linjen saknas Fadern, men när de förs samman representeras alla tre gudomliga personerna i alla fyra linjer.

Kristus kom för att uppenbara Fadern, och den Helige Ande kom för att uppenbara Sonen. Alla tre gjorde eviga offer. Fadern älskade världen så mycket att han gav Jesus; Jesus älskade världen så mycket att han samtyckte till att för all evighet ta på sig köttet hos dem som han hade skapat. Vilken slags utgivande representeras i handlingen att Skaparen väljer att bli en del av sin skapelse? Gudomens tredje person gav sig själv, ty han har antagit ställningen att leva inom den skapade varelse som kallas mänskligheten—genom hela evigheten.

Det är sannolikt av denna anledning som den helige Ande gång på gång förbinds med symboler för Guds folk. Han är den person i Gudomen som skall förbli hos den mänskliga skapelsen. Därför framställs den helige Andes symboler i Skrifterna oftare än inte genom en symbol som representerar både den helige Ande och mänskligheten. I begynnelsen svävade Anden över vattnen.

Och han sade till mig: Vattnen som du såg, där skökan sitter, är folk och människoskaror och nationer och tungomål. Uppenbarelseboken 17:15.

Det enda föremålet i den helgedom som Mose uppförde, för vilket inget särskilt mönster utförligt angavs för arbetarna att följa, var den sjuarmade ljusstaken. Ljusstaken representerar föreningen av mänsklighet med gudomlighet. Av denna orsak var ljusstakens utformning det enda föremålet i helgedomen som lämnades åt människor att bidra till. De sju ljusstakar bland vilka Kristus vandrar identifieras som de sju församlingarna, likväl drevs ljusstaken med olja, som representerar den Helige Ande, och vekarna i ljusen, vilka bar upp lågan till ljus, var gjorda av prästernas använda vita linnekläder, vilka representerar Kristi rättfärdighet som lyser såsom världens ljus. Guds folk är världens ljus, men detta ljus får sin näring endast av den Helige Andes olja. Den Helige Ande förbinds ofta med människor i den beskrivning som ges av honom i Skrifterna.

Och från tronen utgick blixtar och dån och röster; och framför tronen brann sju facklor av eld, vilka är Guds sju andar. Uppenbarelseboken 4:5.

Sju lampor identifieras här som ”Guds sju andar”, och ändå får vi veta att de sju ljusstakarna är de sju församlingarna.

Hemligheten med de sju stjärnorna som du såg i min högra hand, och de sju gyllene ljusstakarna. De sju stjärnorna är de sju församlingarnas änglar; och de sju ljusstakarna som du såg är de sju församlingarna. Uppenbarelseboken 1:20.

De sju ljusstakarna är både de sju Andarna, och de är Guds församling.

Och jag såg, och se: mitt för tronen och de fyra varelserna och mitt bland de äldste stod ett Lamm, såsom hade det blivit slaktat, med sju horn och sju ögon, vilka är Guds sju andar, utsända över hela jorden. Uppenbarelseboken 5:6.

De sju hornen och de sju ögonen är också den Helige Ande som sänds ut över hela jorden, och när en kristen döps sänds han ut över hela jorden, ty han döptes i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. I den välsignelse som uttalas över martyrerna i söndagslagskrisen, och över alla dem som sedan 1844 har dött i tron i det moderna andliga Israel, är det Anden som frambär lovtalet vid deras begravningar när Han säger: ”Ja”, ”de må vila sig från sitt arbete”, ty Han var där under deras

mödor hela vägen till dess att de gav sina liv.

Och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Skriv: Saliga är de döda som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följer dem. Uppenbarelseboken 14:13.

När vi betraktar slutet och början av Uppenbarelseboken, början av Bibeln och början av Johannesevangeliet, finner vi att alla tre Personerna i Gudomen är representerade, även om Fadern finns där på grundval av tillämpningen av rad på rad. Sonen finns där och identifierar sig själv som Alfa och Omega.

Om vi inser att föreningen av mänsklighet med gudomlighet är en förening av den helige Ande och mänskligheten, kan vi därefter förstå varför symboler för den helige Ande är sammanbundna med symboler för mänskligheten. Med detta perspektiv i minnet återvänder vi till de två ”i begynnelsen” som vi så ofta har behandlat.

I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupets yta. Och Guds Ande svävade över vattnens yta. Och Gud sade: ”Varde ljus”; och det blev ljus. Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. 1 Moseboken 1:1–4.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Det var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte något till som är till. I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte begripit det. Johannes 1:1–5.

Med hjälp av dessa två vittnen om ”i begynnelsen” gav Gud, Ordet, som gjorde allting, också sitt liv, ty ”i honom var liv”, och hans liv var människornas ”ljus”. En skapad människas ”ljus” är Skaparens rättfärdighet. Skaparens rättfärdighet är veken i ljusstakarna i helgedomen.

Och åt henne gavs att klä sig i fint linne, rent och vitt; ty det fina linnet är de heligas rättfärdighet. Uppenbarelseboken 19:18.

Oljan som ger näring åt veken representerar den helige Andes verksamhet i den troendes liv. I begynnelsen var jorden mörk och det fanns inget ljus. Jesus gav då sitt liv, det liv som var i honom, så att det kunde bli ljus för människorna.

Och alla som bor på jorden skall tillbe honom, alla vilkas namn inte är skrivna i livets bok som tillhör Lammet, slaktat från världens grundläggning. Uppenbarelseboken 13:8.

När Jesus valde att bli ett offer för mänskligheten, gav Han sitt liv för att människorna skulle ha ljus. Så som är fallet i dessa två skriftställen frambringar ljuset, närhelst det införs, två slag av tillbedjare, representerade av ljus och mörker, dagens barn eller nattens barn.

Men ni, bröder, är inte i mörker, så att den dagen skulle överraska er såsom en tjuv. Ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi hör inte natten till, inte heller mörkret. 1 Thessalonikerbrevet 5:4, 5.

När vi erkänner den nära eviga relation som den Helige Ande har till dagens barn, kan vi förstå varför symbolerna för både Guds barn och den Helige Ande är så nära besläktade. I det sista avsnittet i Uppenbarelseboken ser vi Jesus som Alfa och Omega, vi ser Fadern genom tillämpningen av rad på rad, och den Helige Ande ger sin slutliga symboliska framställning av sig själv, ty heliga män i forna tider talade, drivna av den Helige Ande. Hans första utsaga om sig själv i Första Moseboken visar honom sväva över vattnen, eller verka över mänskligheten, och hans sista hänvisning till sig själv lyder så här.

Och Anden och bruden säger: Kom. Och den som hör må säga: Kom. Och den som törstar må komma. Och den som vill må fritt ta emot livets vatten. Uppenbarelseboken 22:17.

Från början till slut identifieras den Helige Ande i förening med mänskligheten, ty dagens barn representerar en förening av gudomlighet och mänsklighet. Paulus fastslår, liksom Jesaja, att människor är kärll, och ljusstakarna i helgedomen hade kärll där veken var placerad, och olja rann ned till kärllen för att tillföra det bränsle som är nödvändigt för att uppenbara det ljus som är Kristi rättfärdighet. Vi är den Helige Andes kärll, Gudomens tredje Person, sådan han identifieras från början till slutet av Guds Ord och lika tydligt i Andens Profetias skrifter.

I den andra ängelns budskap, som uppfylldes i adventismens början och vid dess slut, finns två åtskilda budskap: ett för församlingen och ett för världen.